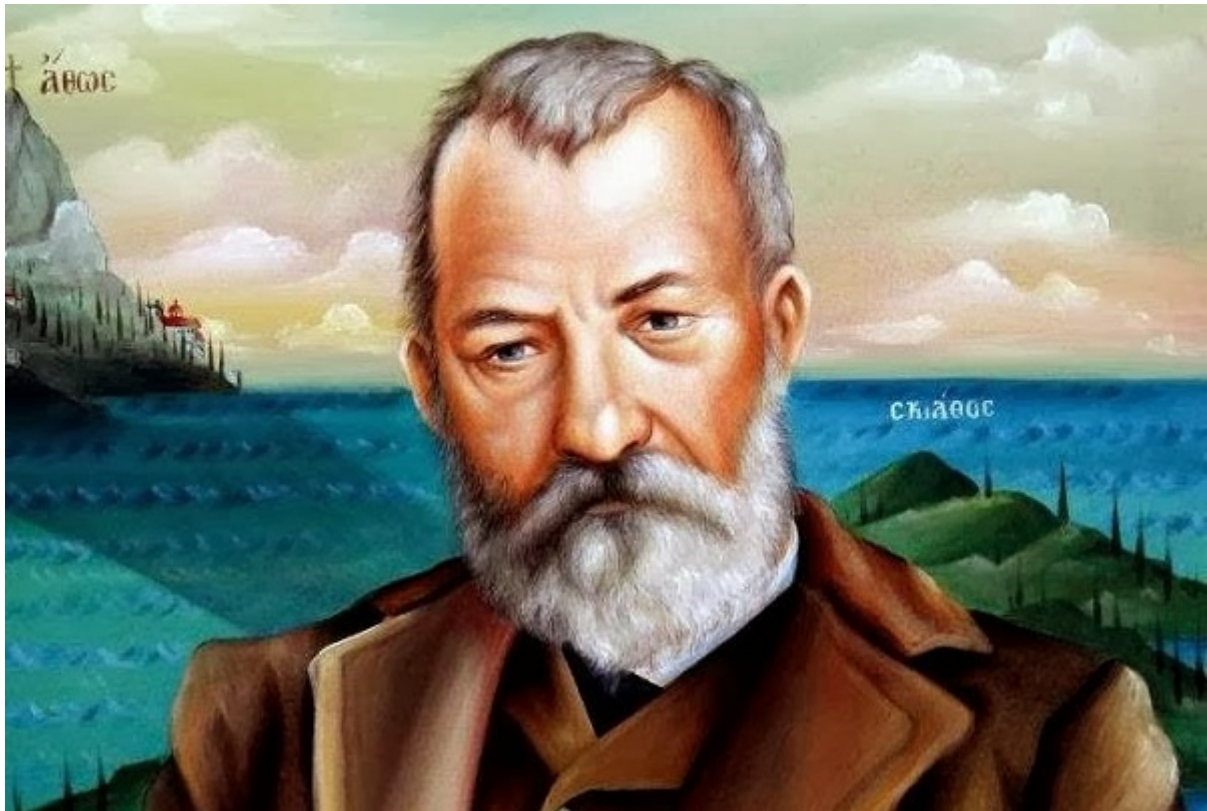
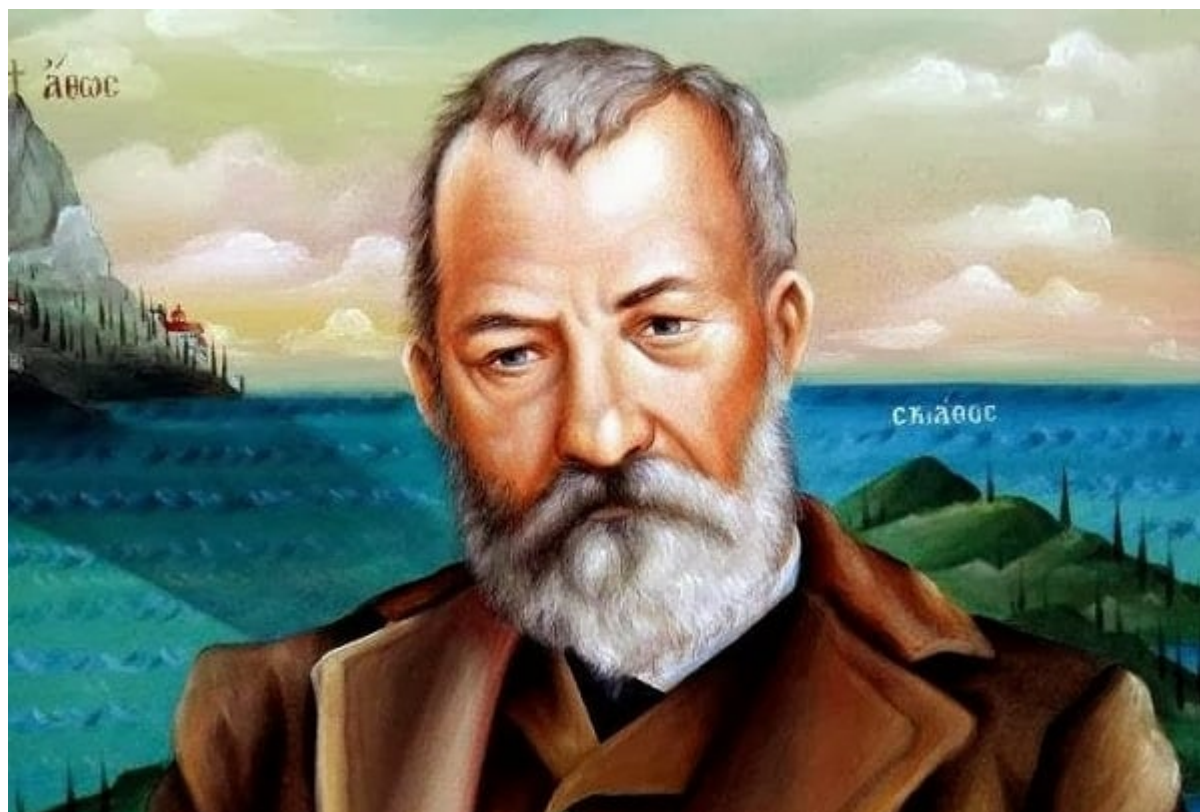

3 Ιανουαρίου, μνήμη του αγίου των Ελληνικών Γραμμάτων Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο μεγάλος Σκιαθίτης λογοτέχνης Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο λογοτέχνης που συγκινεί όλους μας διαχρονικά, έζησε την εκούσια φτώχεια για να μπορέσει να τραγουδήσει με την πέννα του τα πάθια και τους ατέλειωτους καημούς του κόσμου. Πόσο μας αναπαύει και σήμερα στις δύσκολες ημέρες που περνάμε ως έθνος, ως κοινωνία με τα έργα του που μυροβλύζουν αγιότητα!

Στα Παπαδιαμαντικά κείμενα προβάλλεται ο λαός του Θεού, που πορεύεται μέσα στην κοσμική ματαιότητα, για να κάνει τον κόσμο Εκκλησία, για να θεώσει τον άνθρωπο. Καταγράφει τα πάθια και τους καημούς, που δεν έχουν τελειωμό. Και με την καταγραφή αυτή ο ίδιος ο συγγραφέας δε μένει απαθής, αλλά συγκλονίζεται απ' αυτά, που γίνονται και δικά του πάθη, αφού ζει βιωματικά την Εκκλησία. Σ' αυτήν όλοι έχουν τη θέση τους και όλοι καταξιώνονται, όταν αγωνίζονται για την απόκτηση της αρετής. Το μεγάλο μυστήριο που ιερουργείται στα κείμενα του Παπαδιαμάντη είναι η μεταμόρφωση των ανθρώπων του κόσμου και της ανθρώπινης κοινωνίας σε ευχαριστιακή σύναξη και θεανθρώπινη κοινότητα. Ίσως μονάχα το λογοτεχνικό χάρισμα και η συνέπεια της ζωής του κυρ Αλέξανδρου, που συνδύαζε αγωνιστικό πνεύμα, ταπείνωση και θείο φωτισμό, μπορούν να καταγράψουν και να φανερώσουν αυτή τη μεγάλη δυνατότητα της αγιότητας, το πώς, δηλαδή, ένας κόσμος πεπερασμένος γίνεται αιώνιος και μια κοινωνία πόνου και δακρύων μεταβάλλεται σε ευχαριστιακή κοινότητα αγιωσύνης.

Οσιακό τέλος

Το νησί του έθελγε τον κυρ-Αλέξανδρο. Έτσι έφυγε για τη Σκιάθο, όπου έγραψε τα όψιμα διηγήματά του και πέρασε τις τελευταίες στιγμές του επίγειου βίου του ήρεμα και απλά γνωρίζοντας ότι ο "καιρός της αυτού αναλύσεως εφέστηκε" (Β Τιμοθ. δ 6). Ο νους του μέχρι την τελευταία του στιγμή ήταν αφιερωμένος στο Θεό. Κοιμήθηκε εξομολογημένος και χριστοφόρος. Πριν παραδώσει την ψυχή του στα χέρια του Κυρίου μας προσευχήθηκε και με ταπείνωση και κατάνυξη έψαλλε με

πόνο το δοξαστικό της Παραμονής των Θεοφανείων, «Την χείρα σου την αψαμένην την ακήρατον Κορυφήν του Δεσπότη, μεθ' ἧς και δακτύλῳ αὐτόν ἡμῖν καθυπέδειξας, ἔπαρον υπέρ ἡμῶν προς αὐτόν, Βαπτιστά, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν». Το Ορθόδοξο τέλος του ἦταν μια ἀκόμη ἀπόδειξη τῆς ζωῆς του και τῆς βιωματικῆς του Ορθοδόξου παραδόσεως. Ἡ Ἀγία του ψυχὴ φτερούγησε, γιὰ νὰ τὴ στεφανώσῃ ὁ Χριστὸς μας, τοῦ οὐοίου τὴν πτωχεία ἀγάπησε, και νὰ τὸν εἰσαγάγῃ στὴν οὐράνια Βασιλεία Του, «ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος». Ἦταν δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ξημερώνοντας ἡ τρίτη Ἰανουαρίου τοῦ 1911. Ὁ Φτωχὸς Ἅγιος, στὸ ομώνυμο διήγημά του ἔζησε στὶς ἐρημιές τῆς Σκιάθου, ἐνῶ ὁ φτωχὸς Παπαδιαμάντης ἔζησε στὴν πολυάνθρωπη ἐρημο τῆς Ἀθήνας. Ἡ γῆ τῆς Σκιάθου μυρόβλυσε ἐκεῖ που δέχθηκε τὸ σκῆνωμα τοῦ Φτωχοῦ Ἀγίου. Ἡ πνευματικὴ γῆ τῆς Ελλάδος μοσχοβόλησε μετὰ λογοτεχνικά κείμενα τοῦ φτωχοῦ κυρ Ἀλέξανδρου. Αὐτοῦ που ἀνδεν πέθαινε ἀπὸ ἀσθένεια, τὸ κρὺο ἐκεῖνο γενναριάτικο ξημέρωμα στὴ Σκιάθο, θα πέθαινε ἀπὸ πείνα, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ μοῖρα αὐτῶν που θέλουν νὰ ζουν τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, τὴ ζωὴ τῆς εὐσεβείας και τῆς χρηστοηθείας.